

Lieta C-190/24**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2024. gada 7. marts

Iesniedzējtiesa:

Conseil d'État (Francija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2024. gada 6. marts

Prasītāja:

Coyote System

Atbildētāji:

Ministre de l'Intérieur et des outre-mer

Premier ministre

Tiesvedības priekšmets un fakti

- 1 Sabiedrība *Coyote System* cēla *Conseil d'État* [Valsts padomē] (Francija) prasību par pilnvaru pārsniegšanu, lūdzot atcelt *décret n°2021-468 du 19 avril 2021 portant application de l'article L. 130-11 du code de la route* [2021. gada 19. aprīļa Dekrētu Nr. 2021–468, ar ko piemēro ceļu satiksmes noteikumu L. 130–11. pantu] (turpmāk tekstā – “apstrīdētais dekrēts”).
- 2 Ceļu satiksmes noteikumu L. 130–11. pants ir ieviests ar *loi du 24 décembre 2019 d'orientation des mobilités* [2019. gada 24. decembra Mobilitātes likumu]. Šī likuma mērķis sabiedriskās kārtības, sabiedrības drošības un drošuma nolūkā ir novērst izvairīšanos no noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, lietojot ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātus vadīšanas vai navigācijas atbalsta elektroniskos pakalpojumus, kas ļauj pārdzēt pārbaudi uz ceļiem, lai attiecīgajā gadījumā no tās izvairītos.

Atbilstošās Savienības tiesību normas

- 3 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību (turpmāk tekstā – “Direktīva 2000/31”), 1. panta 1. un 2. punktu:

“1. Šī direktīva cenšas veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

2. Šī direktīva līdz līmenim, kas nepieciešams, lai sasniegtu 1. punktā minēto mērķi, saskaņo konkrētus valsts noteikumus par informācijas sabiedrības pakalpojumiem attiecībā uz iekšējo tirgu, pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komercziņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, rīcības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas, sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm.”

- 4 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 2. panta h) punkta i) apakšpunktu:

“Šajā direktīvā terminiem ir šādas nozīmes:

[..]

h) “koordinēta joma”: prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem.

i) Koordinētā joma attiecas uz prasībām, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz:

– informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, prasībām, kas saistītas ar kvalifikāciju, atļauju saņemšanu vai paziņošanu,

– informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasībām attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu, tostarp tās, kas piemērojamas reklamēšanai un kontraktiem, vai prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja saistībām;”

- 5 Atbilstoši šīs pašas direktīvas 3. pantam:

“1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma.

2. Dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

[..]

4. Dalībvalstis var pieņemt pasākumus, lai atkāptos no 2. punkta attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, ja tiek ievēroti šādi noteikumi:

a) pasākumi ir:

i) nepieciešami viena no šādiem iemesliem dēļ:

– sabiedriskā kārtība, jo īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana, ieskaitot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret kūdīšanu uz naidu rases, dzimuma, ticības vai tautības dēļ un personu cieņas un goda aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām,

– sabiedrības veselības aizsardzība,

– sabiedrības drošība, ietverot valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu,

– patērētāju aizsardzība, ietverot ieguldītāju aizsardzību;

ii) pieņemti pret noteiktiem informācijas sabiedrības pakalpojumiem, kas ierobežo i) punktā minētos mērķus vai kas rada nopietnas aizdomas, ka tie varētu ierobežot šos mērķus;

iii) samērīgi ar šiem mērķiem;

b) pirms attiecīgo pasākumu pieņemšanas, neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar kriminālizmeklēšanu, dalībvalsts ir:

– prasījusi 1. punktā minētajai dalībvalstij pieņemt pasākumus, taču tā šādus pasākumus nav pieņēmusi, vai tie bijuši nepiemēroti,

– paziņojusi Komisijai un 1. punktā minētajai dalībvalstij par savu nodomu pieņemt šādus pasākumus.

[..]”

6 Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 14. panta 3. punktu, kas piemērojams gadījumā, ja tiek piedāvāts informācijas sabiedrības pakalpojums, kas sastāv no pakalpojuma saņēmēja piedāvātās informācijas glabāšanas:

“3. Šis pants neietekmē tiesas vai administratīvās iestādes tiesības saskaņā ar dalībvalstu juridisko sistēmu pieprasīt pakalpojuma sniedzējam izbeigt vai novērst likuma pārkāpumu, kā arī neietekmē dalībvalstu tiesības izveidot procedūras, kas regulē informācijas izņemšanu vai pieejas liegšanu tai.”

7 Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 15. panta 1. punktu:

“1. Dalībvalstis neuzliek vispārējas saistības pakalpojuma sniedzējiem, piedāvājot 12., 13. un 14. pantā minētos pakalpojumus, pārraudzīt informāciju, ko tie pārraida vai uzglabā, kā arī neuzliek pienākumu aktīvi meklēt faktus un apstākļus, kas norāda uz nelegālu darbību.”

8 Saskaņā ar Direktīvas 2000/31 26. apsvērumu:

“Dalībvalstis saskaņā ar šajā direktīvā noteiktajiem noteikumiem var piemērot savus valsts noteikumus par krimināltiesībām un kriminālprocedūru ar nolūku veikt visus izmeklēšanas un citus pasākumus, kas vajadzīgi, lai noteiktu un iesūdzētu kriminālpārkāpumus, šādā gadījumā neziņojot par šādiem pasākumiem Komisijai.”

9 Saskaņā ar tās 47. apsvērumu:

“Dalībvalstīm ir liegts uzlikt pārraudzības pienākumu pakalpojumu sniedzējiem tikai attiecībā uz vispārējiem pienākumiem; tas neattiecas uz pārraudzības pienākumu īpašos gadījumos un jo īpaši neietekmē valstu iestāžu rīkojumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem.”

10 Visbeidzot, saskaņā ar tās 48. apsvērumu:

“Šī direktīva neietekmē dalībvalstu tiesības pieprasīt, lai pakalpojumu sniedzēji, kas glabā informāciju, ko sniedz viņu pakalpojumu saņēmēji, piemērotu pārziņas pienākumus, ko var pamatoti prasīt un kas ir noteikti ar valsts tiesību aktiem, lai atklātu un novērstu atsevišķus nelikumīgas darbības veidus.”

Atbilstošās valsts tiesību normas

11 Ceļu satiksmes noteikumu L. 130–11. pantā ir paredzēta iespēja aizliegt ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātu vadīšanas vai navigācijas elektroniska pakalpojuma operatoriem šā pakalpojuma ietvaros tālākizplatīt pakalpojuma lietotāju sniegto informāciju par noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, ja šī tālākizplatīšana var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no šīm pārbaudēm uz ceļiem. Konkrētās pārbaudes uz ceļiem ir izsmeljoši uzskaitītas un ir saistītas ne tikai ar drošību uz ceļiem, bet arī ar kriminālpoliciju, kad tiek meklēti smagu noziedzīgu nodarījumu izdarītāji.

12 Ceļu satiksmes noteikumu L. 130–12. pantā ir paredzēti sodi, kas piemērojami ar tālākizplatīšanas aizliegumu saistīto pienākumu neizpildes gadījumā.

13 *Décret n°2021-468 du 19 avril 2021* [2021. gada 19. aprīļa Dekrētā Nr. 2021–468] (apstrīdētais dekrēts) ir paredzēti Ceļu satiksmes noteikumu L. 130–11. panta piemērošanas noteikumi, tostarp attiecībā uz to, kā nosaka ceļus vai ceļu daļu, uz ko attiecas aizliegums, uz kārtību saziņai ar vadīšanas vai navigācijas, izmantojot ģeolokāciju, atbalsta elektroniskā pakalpojuma operatoriem nolūkā ieviest šo

aizliegumu, kā arī uz pasākumiem, kuru mērķis ir nodrošināt šiem operatoriem pārraidītās informācijas konfidencialitāti.

Lietas dalībnieku argumenti

A. “Coyote System”

- 14 Sabiedrība *Coyote System* apgalvo, ka ar apstrīdētajā dekrētā precizēto tālākizplatīšanas aizlieguma regulējumu ir pārkāpti Direktīvas 2000/31 mērķi. Tā apgalvo, ka ar apstrīdēto dekrētu ir pārkāpta Direktīva 2000/31, jo, pirmkārt, pirms tā [pieņemšanas] nav veikta šīs direktīvas 3. pantā paredzētā procedūra, un tajā operatoriem, kas reģistrēti ārpus Francijas, ir paredzēti noteikumi, kas, pārkāpjot šo pantu, ierobežo to pakalpojumu sniegšanas brīvību un, otrkārt, tajā tiem ir uzlikts vispārējs pienākums pārraudzīt to izplatīto informāciju, kas ir pretrunā šīs pašas direktīvas 15. pantam.

B. *Ministre de l'Intérieur et des outre-mer [Iekšlietu un aizjūras teritoriju ministrs]*

- 15 Iekšlietu un aizjūras teritoriju ministrs lūdz noraidīt prasības pieteikumu. Viņš apgalvo, ka izvirzītie pamati nav pamatoti.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojums

- 16 Tiesa 2023. gada 9. novembra sprieduma *Google Ireland u.c. (C-376/22, EU:C:2023:835)* 42.–44. punktā norādīja, ka “[..] Direktīva 2000/31 ir balstīta uz noteikumu par kontroli izcelsmes dalībvalstī un savstarpējas atzīšanas principu piemērošanu tādējādi, ka šīs direktīvas 2. panta h) punktā definētajā koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumi tiek reglamentēti tikai tajā dalībvalstī, kuras teritorijā ir reģistrēti šo pakalpojumu sniedzēji”, lai no tā secinātu, ka “tādējādi, pirmkārt, katrai dalībvalstij kā informācijas sabiedrības pakalpojumu izcelsmes dalībvalstij ir jāreglamentē šie pakalpojumi un tālab jāaizsargā Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā minētie sabiedrības interešu mērķi” un, “otrkārt, saskaņā ar savstarpējās atzīšanas principu katrai dalībvalstij kā informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalstij ir pienākums neierobežot šo pakalpojumu brīvu apriti, pieprasot ievērot papildu pienākumus koordinētajā jomā, kurus tā ir noteikusi”. Tiesa šo iemeslu dēļ 60. punktā nosprieda, ka “Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka vispārīgi un abstrakti pasākumi, kuri attiecas uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu vispārīgu kategoriju un ir vienādi piemērojami visiem šīs pakalpojumu kategorijas pakalpojumu sniedzējiem, neietilpst jēdzienā “pasākumi, kas pieņemti attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu” šīs tiesību normas izpratnē”.

- 17 Atbilde uz sabiedrības *Coyote System* izvirzītajiem pamatiem ir atkarīga no atbildēm, kas sniedzamas uz turpmāk uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem. *Conseil d'État* precizē, ka šie jautājumi ir izšķiroši tajā izskatāmā strīda atrisināšanai un rada nopietnus sarežģījumus.

Prejudiciālie jautājumi

- 18 *Conseil d'État* aptur tiesvedību sabiedrības *Coyote System* prasībā līdz brīdim, kad Eiropas Savienības Tiesa būs pieņēmusi nolēmumu par šādiem jautājumiem:

- a) Vai ir jāuzskata, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātu vadīšanas vai navigācijas atbalsta elektroniska pakalpojuma operatoriem noteiktais aizliegums šā pakalpojuma ietvaros tālākizplatīt ziņojumu vai norādi, ko snieguši lietotāji un kas var ļaut citiem lietotājiem izvairīties no noteiktām pārbaudēm uz ceļiem, pieder pie “koordinētās jomas”, kāda tā ir paredzēta Direktīvā 2000/31/EK, lai gan – pat ja tas attiecas uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, jo ir saistīts ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasībām attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu – tas tomēr neattiecas uz pakalpojumu sniedzēju reģistrācijas vietu, komercziņojumiem, elektroniskajiem kontraktiem, starpnieku saistībām, rīcības kodeksiem, strīdu noregulējumu bez tiesas, sūdzību ierosināšanu tiesā un sadarbību starp dalībvalstīm, un tādējādi neskar nevienu no [Direktīvas 2000/31/EK] II nodaļas saskaņošanas noteikumu reglamentētajām jomām?
- b) Vai uz tālākizplatīšanas aizliegumu ar mērķi citastarp novērst, ka personas, kuras tiek meklētas par sevišķi smagiem noziegumiem vai smagiem vai mazāk smagiem noziegumiem vai kuras apdraud sabiedrisko kārtību vai drošību, izvairās no pārbaudēm uz ceļiem, attiecas informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanas prasības, kuras dalībvalsts nedrīkstētu noteikt pakalpojumu sniedzējiem no citas dalībvalsts, lai gan direktīvas 26. apsvērumā ir precizēts, ka tā neliedz dalībvalstīm iespēju piemērot savus valsts noteikumus par krimināltiesībām un kriminālprocesu ar nolūku veikt visus izmeklēšanas un citus pasākumus, kas vajadzīgi, lai atklātu un sauktu pie atbildības par noziedzīgiem nodarījumiem?
- c) Vai Direktīvas 2000/31/EK 15. pants, kurā ir aizliegts noteikt tajā minētajiem pakalpojumu sniedzējiem vispārēju pārraudzības pienākumu, izņemot pienākumus, kas ir piemērojami konkrētā gadījumā, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiktu pieļauta tāda regulējuma piemērošana, kurā ir tikai paredzēts, ka ar ģeolokācijas palīdzību nodrošinātu vadīšanas vai navigācijas atbalsta elektroniska pakalpojuma operatoriem var tikt noteikts pienākums šā pakalpojuma ietvaros atsevišķos gadījumos tālāk neizplatīt noteikta veida ziņojumus vai norādes, un pakalpojumu sniedzējam šajā nolūkā nav jāiepazīstas ar to saturu?